

00

กิ่งอสรพิชชुकอสันหางทะล่อมหลอก เชื่อเชิญให้ล้มลองแापเปลล็กกลับแห่งเอเดน

เสียงครีตคราดตั้งขึ้นในเวลา 06.30 น. เหมือนเช่นทุกวัน

เป็นโทรศัพท์ที่ตั้งปลุกเอาไว้ของนาฏยะ

ในห้องนอนของนาฏยะ

บนชั้นสองในบ้านหลังใหญ่ของนาฏยะเอง

แล้วไม่นานหลังจากนั้นนาฏยะก็เอื้อมมือออกจากผ้าห่มไป

กดปิดนาฬิกาปลุกให้เลิกส่งเสียงนำรำคาญออกมาเสียที

เขาขยับพลิกตัวออกจากกำแพงเย็นเฉียบ การซุกซบซดตัวอยู่ในมมูมแคบ ๆ ดูคล้ายจะเป็นท่านอนประจำ ดวงตาเรียวรีปรีอเปิดขึ้นช้า ๆ ผ่านววมฝืนนุ่มอบอุ้นที่ปิดหน้าอยู่ถูกยกออกไป

แสงในเช้านี้ไม่จัดจ้า ฤดูฝนในเดือนมิถุนายนมักมีฝนพรำลามาไปถึงตกกระหน่ำในตอนกลางคืน แล้วทั้งหลักฐานเป็นความฉ่ำชื้นที่นอกระเบียงในตอนเช้า กับหยดน้ำเม็ดกลม ๆ บนกลีบใบของต้นไม้ที่ปลุกไว้คุยเล่น

ใช่...งานอดิเรกของเขาคือการพูดคุยกับต้นไม้ หรือไม้กึ่งนั้นคุย

กับปลาทองสีคุณในตู้ปลา

เขาเลี้ยงปลาทองอยู่สี่ตัว ชื่อคุณโน้ คุณตันหน คุณอินทะ และคุณอัยย์ อันที่จริงเขาไม่ได้ตั้งใจจะเลี้ยงปลารวมถึงตั้งชื่อแปลก ๆ ให้พวกมัน แต่จำเป็นต้องเลี้ยงไว้เพราะปลาทองสีคุณที่ว่าได้มาตอนวันเกิด

เพื่อนชื่อปลาทองให้เขาเป็นของขวัญวันเกิดเมื่อปีที่แล้ว พร้อมตั้งชื่อให้ปลาทองกันเองจนเสร็จสรรพ ด้วยเหตุผลที่ว่าเขาจะได้ไม่เหงาจนเกินไปนัก ในเวลาที่พวกมันไม่ได้อยู่ด้วย

ว่าแล้วก็เดินไปหยอดอาหารปลาให้บรรดาสีคุณทั้งหลาย เอามือลงไปลูบหัวทักทาย จากนั้นก็ถอดเสื้อยัดใส่ลงในถังลงในตะกร้าสำหรับใส่ผ้าที่ใส่แล้ว

กิจวัตรอย่างต่อเนื่องต่อไปคืออาบน้ำ นาฏยะใช้เวลาจัดการตัวเองไม่ถึงครึ่งชั่วโมงด้วยซ้ำ จากนั้นก็ออกจากห้องนอนลงมาที่ชั้นล่างของตัวบ้านทันที

เขาตั้งกาน้ำร้อนเตรียมชงกาแฟแบบเฟรนช์เพรส ปริมาณกาแฟคว่บดสองช้อนครึ่งคงพอให้มีแรงไปถึงตอนบ่ายได้ละมั้ง จัดการเทน้ำร้อนอุณหภูมิเก้าสิบสามองศาลงบนผงกาแฟจนปริมาตรน้ำสูงได้ระดับ กดฝาครอบอัดความดัน จากนั้นก็รอให้กาแฟได้ที่

ยกมือขยี้เส้นผมที่เพิ่งสระเสร็จเป็นการฆ่าเวลา มองกรอบรูปครอบครัวที่มีประดับบ้านเอาไว้เฉย ๆ เท่านั้น นอกจากเขาก็ไม่มีใครคนอื่นอยู่ในบ้านนี้หรอกนะ พ่อแม่แยกทางกันตั้งแต่เขาอยู่ ม. ต้น จากนั้นทั้งคู่ก็มีครอบครัวใหม่ ทั้งหลักฐานของความรักที่ล้มเหลวอย่างเขาเอาไว้ ซดใช้ให้แก่ความรู้สึกผิดด้วยการโอนเงินเข้าบัญชีความล้มเหลวทุกเดือน

นาฏยะไม่เคยขัดสนเรื่องเงินทอง แต่เป็นเด็กมีปัญหาแน่ๆ ในเรื่องการแสดงออกทางอารมณ์ หลังเรียนจบ ทั้งฝั่งพ่อและแม่ดูจะต้องการตัวเขาไปช่วยงานมาก และเพราะยังตัดสินใจไม่ได้ว่าจะไปอยู่กับใคร เขาเลยเลือกขอทุนเรียนต่อป.โทที่มหาวิทยาลัยเดิม

ทุนได้เปล่าเสียด้วย การที่พ่อกับแม่ขู่ว่าจะไม่ส่งเสียเรียนต่อเลยไม่ใช่ปัญหาใหญ่โต

นาฏยะรู้ว่าตัวเองชอบเรียนหนังสือ อาจเพราะช่วงชีวิตมหา'ลัยเป็นช่วงที่สนุกที่สุดของเขาแล้วละมัง แม่หน้าตาตอนเรียนจะดูไม่สบอารมณ์ตลอดเวลาจนเป็นเอกลักษณ์ก็ตาม

บอกแล้วว่ามีปัญหาในเรื่องการแสดงอารมณ์ ไม่ได้หยิ่งอย่างที่ถูกกล่าวหาหรอก

หลังตีמד่ารชชาติกาแพชมๆ จนหมดแก้ว นาฏยะก็พาตัวเองเข้ามาอยู่ในรถยนต์ส่วนตัวก่อนจะพบว่ามันสตาร์ทไม่ติด

เขาได้แต่สบถเป็นคำสั้นๆ ออกมาว่าจิบหาย จากนั้นก็ต่อสายตรงหาเลขาคนสนิทของพ่อเรื่องซ่อมรถในทันที

พ่อติดต่อกลับมาหลังเวลาผ่านไปแล้วเป็นชั่วโมง เพื่อบอกว่าพรุ่งนี้จะส่งรถยนต์คันใหม่เอี่ยมมาให้ใช้ ส่วนวันนี้ก็จะส่งรถมารับ

แต่ดูเหมือนจะไม่ทันซะแล้วละ

แม้ว่าพ่ออยากจะทำใจเพราะหวังผลให้เขาไปช่วยงานพ่อในภาคหน้า แต่ว่าไม่ทัน...

เขาตอบกลับเสียงน้่มอย่างแสนสุภาพว่า *ไม่ต้องเป็นห่วงครับ ผมอยู่บนรถไฟฟ้า แล้วเก็บมือถือเครื่องบางลงในกระเป๋ากางเกง หลังจบบรรุระ ยืนโนหนตัวในตู้รถไฟโดยสารแสนอึดอัด อีกไม่กี่สถานีก็ถึงจุดหมายปลายทางแล้ว*

...มหาวิทยาลัย วันนี้เปิดเทอมวันแรก

“ผมไม่เช็กชื่อ ไม่ควิชีในคาบ สไลด์ทุกอันจะอัปโหลดให้
หลังสอนเสร็จ ถ้าคิดว่าผมสอนไม่รู้เรื่องก็ไม่จำเป็นต้องเข้า ส่วน
สไลด์นี้เป็น Course Syllabus ของทั้งเทอม อธิบายเสร็จแล้วผมจะ
อัปโหลดให้”

ไมค์ที่จ่ออยู่ที่ริมฝีปากหยักถูกดันออกห่าง เจ้าของคำพูดยียด
ยาวลุกขึ้นจากการนั่งไขว่ห้างมายืนเต็มความสูง เลเซอร์พอยเตอร์
ในมือชี้ไปยังจอภาพ สีที่ฉายออกมาจากจอโปรเจคเตอร์ดูผิดเพี้ยน
ไปจากในแมคบุ๊กพอสมควร

ห้องสไลปยกสูงทำให้คนที่ยืนเบื้องหน้าดูโดดเด่นแม้ว่าไฟบาง
ส่วนจะถูกดับเพื่อให้จอภาพสว่าง อาจเป็นเพราะส่วนสูงหนึ่งร้อย
แปดสิบห้าเซนติเมตร หรือไม่ก็เป็นเพราะใบหน้าหล่อเหลาของ
ศาสตราจารย์อายุน้อย

ไฟที่ฉายออกมาจากเครื่องฉายภาพสาดกระทบไปตามเสื้อผ้า
ของอาจารย์ลลิตตอนที่เขาขยับ ดวงไฟคล้ายจับภาพการเคลื่อนไหว
ของร่างสูงที่ยืนพิงสะพานกับขอบโต๊ะ ริมฝีปากได้รูปเอ๋ด้วยน้ำเสียง
ทุ้มต่ำ ก้องกังวานน่าฟังแม้ไม่ได้ใช้ไมค์

เรื่อยเรียบแต่เต็มไปด้วยพลังงาน มีเสน่ห์ชนิดหาตัวจับยาก
บุคลิกภาพดี มั่นสมองเป็นเลิศ

นั่นแหละเขา ศาสตราจารย์ ดร. ลลิต

“วันนี้พอเท่านี้ มีใครจะถามอะไรผมมั๊ย”

ทั้งห้องเงิบกริบคล้ายตกอยู่ในมนตร์สะกด ตาคมสิริรัตติกาล
แจกเช่นเดียวกับเส้นผมยุ่งเหยิงกวาดมองโดยรอบก่อนเอ่ยต่อ

“ถ้าไม่มีใครถาม เลิกคลาสได้ครับ”

“อาจารย์คะ ทำไมหมดเวลาเร็วจัง”

“...จะบ่ายสองแล้วนะ” ยืนพูดคนเดียวมาตั้งสองชั่วโมงกว่า ให้หมดเวลาเถอะ คอแห้ง...

“สอนต่อได้มั๊ยคะ” เด็กสาวในชุดนักศึกษาทำตาปริบ ๆ อยากรู้อยากเห็นมองอาจารย์ประจำคลาสคนนี้อีกสักนิตก็ยิ่งดี

แม้เสียงลือหนาวู่วาวิชานี้ยาก แต่ความหล่อของอาจารย์ต้น กลบความยากเอาไว้จนมิดเม้น เซ็กซ์แอปพิลสูงอะไรขนาดนั้น ทำอะไรก็น่ามองไปหมด

ตอนยกมือขึ้นเสยเส้นผมยุ่ง ๆ เพราะไม่ได้เซตก็น่ามอง การเอนพิงที่ขอบโต๊ะแล้วกอดอกไว้หลวม ๆ แบบนั้นทำเอาคนมองตายได้เลยนะ

ชี้แมลงวันเม็ดเล็ก ๆ ตรงใต้ตาก็น่าสัมผัสชะมัด ปากกระจับ สันกรมชัด จมูกโด่งเป็นสัน ตาคมลึกกลับเหมือนตาเหยี่ยว

โฉบลาร้าได้รูปสวยเผยให้เห็นจากเสื้อเซ็ทคอสเพลย์ ที่หลังใบหู จนถึงลำคอมีชี้แมลงวันไล่เรียงกันอยู่หลายเม็ด

สาม...หรือสี่ไม่แน่ใจนัก

ไม่แน่ว่า...ได้ร่มผ้าอาจจะมียอีก

“วิชาอาจารย์ดีมากมายค่ะ” พูดอย่างคนเพ้อ ก่อนถูกดับฝัน ด้วยประโยคต่อมา

“แต่ผมชอบเกรดนักศึกษาเรียนนะ”

“จ้อ หนูจะเอา A วิชานี้เพื่ออาจารย์”

“แบบนั้นก็พยายามเข้าแล้วกันครับ” กดยิ้มลึกช่วงมูมปาก ลลิตตัดบทเลิกสนทนา จัดการเก็บแมคบุ๊กส่วนตัวลงในกระเป๋า เขาสะพายเป้ขึ้นพาดบนไหล่เพียงข้างเดียวเท่านั้น รองเท้าหนังส่งเสียงกึก ๆ ตอนย่ำออกมาจากห้องเรียน

มีสอนอีกครั้งในอีกครึ่งชั่วโมงข้างหน้า ระหว่างนี้เลยคิดว่าจะไปหากาแฟดื่มสักหน่อย ได้ดีก็คณะมีร้านกาแฟที่เขาเป็นลูกค้าประจำ การหยุดยั้งนี้รอประตูเลื่อนอัตโนมัติเปิดกว้าง ทำให้มีเวลาสังเกตสิ่งรอบตัว

เขาเห็นใครบางคนในร้านยกแก้วกาแฟขึ้นดื่ม

ใครบางคนย่นคิ้วเมื่อพบว่าแก้วเครื่องดื่มของตัวเองว่างเปล่า

ใครบางคนคนนั้นเลิกสนใจการเติมน้ำแล้วกลับมาสนใจหนังสือ

เล่มหน้าตรงหน้า

ใครบางคนคนนั้น...

คือนางยูยะ...คือเจ้านาย

ความรู้สึกท้อใจไม่ทั่วท้องรวมถึงประหม่าเกิดขึ้นกับเขาอีกแล้ว มันเคยหายไปนานแล้วนะ แล้วเขาก็คิดว่าตัวเองตัดใจจากเด็กคนนั้นได้แล้วด้วย

แต่ไม่เลย...แท้ที่จริงไม่เคยเลย

ใบหน้าเซ็ดหยิ่งถือดียังคงสะกดให้เขาเปลอไพล่แอบจ้องมองอย่างไม่ลดละ ท่าทางเหนียวหนายไม่สนใจสิ่งร่ำรอบด้านก็เช่นกัน เด็กอะไร หน้าหยิ่ง เย็นชา เกรี้ยวกราด ก้าวร้าว...

แต่การยกแก้วเครื่องดื่มขึ้นดื่มอีกครั้งเพราะลืมไปว่ามันหมดแล้ว ยืนยันกับเขานางยูยะไม่ใช่คนเลวร้ายอะไร

ออกจะเด๋อตา มีน ซีน

คุณารักดี...

จนเปลอตัวยืนจ้องเจ้านายอยู่หลายนาที ไม่รู้ตัวเลยว่าเปลอ ยิ้มให้แก่คนในสายตาดังแต่เมื่อไร ก่อนจะมีหนึ่งคำถามเกิดขึ้นในใจว่า เด็กห้าวกะทิกจากภาคการบินมาอยู่ที่นี้ได้ยังไงกัน

เรียนต่อ?

น่าจะใช่...

ไว้ค่อยลองไปหลอกถามอาจารย์ประจำภาคนั้นดู

“อาจารย์ลิตรับเหมือนเดิมใช่ไหมคะ” พนักงานที่คู้หน้าค่าตา
เอ่ยถามลิตที่เดินไปหยุดหน้าเคาน์เตอร์บาร์ เลี้ยวหน้าคมคราม
พยักหน้าก่อนเลียบหางตาไปทางทิศที่นาฏยะนั่งอยู่

ได้เจอกันอีกครั้ง เรื่องบังเอิญหรือว่าคิดปิดตัวน้อยเป็นใจ

ควรจะไปทักทายอย่างหวังผลดีมั๊ย

ดี...เลิกปอดแหกได้แล้วลิต

“ผมขอเป็นสองแก้ว”

“อีกแก้วเขียนชื่ออาจารย์เหมือนเดิมนะคะ”

“ไม่...เขียนว่าเจ้านาย”

แต่ระวังไว้ อย่าเพิ่งให้เจ้านายรู้ตัว

แก้วเครื่องดื่มที่มีหยาดน้ำเกาะพราวถูกวางลงบนโต๊ะ
นาฏยะเลียบตาเล็กริขิ้นให้ความสนใจกับมัน เขาจับสังเกตนิ้วเรียวยาว
ที่ชักกลับ ก่อนเบนสายตาดูขึ้นไปมองหน้าคนที่วางแก้วกาแฟ
ลงมา แล้วพบว่าเป็นคนที่เขาคุ้นเคย แม้จะยังไม่เคยคุยกันสักคำ
ก็ตาม

อาจารย์ภาคเครื่องกลคนนั้น...

ลิต

เปลอเสียมารยาทจับจ้องใบหน้าคมนิ่งอย่างให้ความสนใจ
การเห็นผ่าน ๆ อยู่หลายครั้งเคยแอบคิดว่าดูดีอยู่เหมือนกัน ครั้น
พอได้มองจริง ๆ กลับพบว่ามิอะไรบางอย่างในนัยน์ตาดูคมดึงดูด
กันไว้ให้ยากเกินกว่าจะละลายตา

อันที่จริงลิตดูดีมาก...

เขาชอบซีแมลงวันเม็ดเล็กตรงได้ตาข้างขวากับตรงปลายจมูก
ที่สุด

แล้วก่อนจะถูกดึงดูดีให้สติพราเลือนไปมากกว่านั้น นาฏยะก็
จัดการเปลี่ยนท่านั่ง กางขาหยัดพื้นกว้างพอประมาณ คิ้วเข้มเหนือ
ดวงตาเฉยชาเลิกขึ้นแล้วถามออกไป

“เมื่อก็เรียกผมหรือครับ”

“ครับ เห็นคุณนั่งอยู่ตรงนี้มาสักพักเลยเข้ามาทักดู”

“คุณ...เอ่อ ไม่ลืออาจารย์นั่งก่อนมั๊ย”

“เรียกคุณก็ได้ ผมไม่ได้สอนคุณ ไม่จำเป็นต้องเรียกอาจารย์”

“ครับ” เปลอตัวประสานมือไว้ที่หน้าตัก ท่าทางของนาฏยะ
ยิ่งดูเย่อหยิ่งเป็นเท่าตัว

ไม่...ไม่ใช่ยิ่ง ที่จริงเขาแค่ประหม่า รู้สึกติดขัดที่ลลิตไม่นั่ง
ลงตรงเก้าอี้ฝั่งตรงข้าม ทั้งยังดูไม่สบอารมณ์ตอนถูกเขาเรียกว่า
อาจารย์ด้วย

“กาแพ่แก้วนี้ให้คุณนะ”

“เนื่องในโอกาสอะไรครับ”

“แค่เห็นว่าเครื่องดีมีคุณหมดแก้วแล้ว...เท่านั้นเอง”

“ขอบคุณครับ”

“ผมมีสอนต่อ ต้องไปแล้ว ไว้เจอกัน”

นาฏยะขยับตัวอีกครั้ง ผงกหัวรับ ประหม่ากับการมาไวไปไว
มากขึ้นทุกที

“ครับ ไว้เจอกัน”

คนพูดไม่เก่งไม่รู้ว่าต้องเอ่ยลาแบบไหน สุดท้ายเลยเลือกใช้
คำลาแบบเดียวกับกับอีกฝ่าย

นาฏยะเปลอตัวมองคนตัวสูงหมุนตัวหันหลังเดินจากไป จาก

นั่นถึงค่อยกลับมาสนใจแกวเครื่องตีที่อยู่ตรงหน้า
ข้างแกวเขียนชื่อ 'เจ้านาย'
ลลิตจำชื่อของเขาได้...ความจำดีจัง
มีหน้าซำยังสังเกตเห็นอีกว่าน้ำในแกวเขาหมด ว่าแต่ว่า...
กันแกวที่ว่างเปล่า ลลิตเห็นได้ยังไงกันนะ

หลงกลกักกันตามคำเชิญชวน ระลึกจึงเกิดขึ้นในความทรงจำ

ร้านกาแฟใต้ตึกคณะวิศวกรรมศาสตร์จุฬาราชวิทยาลัย
ไอเวอร์ไซต์รอบด้านเพื่อให้มองเห็นบรรยากาศภายนอก
ค่าแล้ว...

นาฏยะบอกกับตัวเองหลังเงยหน้าขึ้นมาจากกอนั่งสือ เขา
สังเกตเห็นตึกที่ตักหนักติดต่อกันมาหลายชั่วโมงเริ่มซา บางทีนี้อาจ
ถึงเวลาที่เขาต้องเก็บของกลับบ้าน

คิดได้ดังนั้นก็รวบข้าวของบนโต๊ะลงในกระเป๋า โดยไม่ลืมนับ
จำนวนปากกาอันเป็นนิสัยที่ชอบทำเป็นประจำ มันครบตรงตาม
จำนวนที่เคยนับก่อนหน้านั้น ไม่เหมือนตอนอยู่กับกลุ่มเพื่อนรัก
ที่มักขอยืมแล้วลืมคืน

ตอนนั้นเอามาเรียนห้า แต่มักจะเหลือกลับบ้านแค่สอง
เรื่องปากกาที่หายไปน่าจะเป็นไม่กี่เรื่องในชีวิตนี้หรืออกที่เขา
ออกปากโวยวาย ครั้นพอเห็นว่าปากกายังอยู่ครบแทนที่จะดีใจ กลับ
กลายเป็นว่าถูกระลอกคลื่นความรู้สึกบางอย่างถ้าโถมโจมตี

มันถูกเรียกว่าความเงียบเหงา

ใช่ เหงา...

เหงาจนรู้สึกคิดถึงสี่คนที่บ้าน และนาฏยะคิดว่าเขาควรรีบกลับไปให้อาหารพวกมัน

ใช้เวลาไม่นาน ข้าวของที่วางเกลื่อนโต๊ะก็ไปนอนแฉ่งเรียงร้อยอยู่ในเป้ใบเชือก นาฏยะยกมันขึ้นสะพายบนไหล่เพียงข้างเดียวเท่านั้น ทว่าตอนที่สองมือคว้าแก้วน้ำกับขวดน้ำดื่มเตรียมจะนำไปทิ้ง ความทรงจำดันหวนคิดไปถึงเจ้าของแก้วเครื่องดื่มว่างเปล่าหนึ่งในสองแก้ว

ลลิตก็สะพายกระเป๋าบนไหล่ข้างนี้ตอนเดินเข้ามาทัก กระเป๋าที่อาจารย์คนนั้นสะพายจะหนักเท่ากระเป๋าบนไหล่เขาหรือเปล่า

อาจเท่า มากกว่า หรือน้อยกว่า

ข้างมันเถอะ ไม่ใช่เรื่องที่จะต้องสนใจ

สะบัดสายหน้าละทิ้งความคิดที่ลงความเห็นเงียบ ๆ ในใจว่าไร้สาระ แล้วโยนแก้วเครื่องดื่มว่างเปล่าลงสู่ถังขยะ จากนั้นก็ตามด้วยขวดน้ำดื่มที่เหลือน้ำเปล่าติดอยู่แค่กันขวด

หยุดนั่งรอให้ประตูอัตโนมัติเปิดกว้าง เดินตัวตรงออกนอกอาคาร ตั้งใจเลียบทางเท้าติดถนนมุ่งสู่จุดจอดรถแท็กซี่หน้ารั้วมหาวิทยาลัย

แต่ระหว่างที่กำลังจะเดินไป นาฏยะคิดว่าวันนี้ตัวเองคงโชคไม่ดีเท่าไร เพราะฝนที่เพิ่งขาดเม็ดดันโปรยปรายลงมาอีกที

เขารีบเดินกลับเข้าไปหลบอยู่ใต้ตึกคณะตามเดิมก่อนที่ฝนจะตกหนัก เส้นผมเปียกละอองน้ำจนต้องเสยไปด้านหลังไม่ให้หล่นมาปรกจิ้มตามใบหน้า มือไม้ยกขึ้นเช็ดหน้าเช็ดตา ถอนหายใจ หนึ่งเงียบปล่อยลมกรรโชกพัดผ่านร่างกายไปครึ่งแล้วครึ่งเล่า

พร้อมกับคำถามที่ว่า เมื่อไรฝนจะหยุดตกสักที
 จังหวะย่ำแย้ เนื้อตัวเปียกปอน ดวงตายกเฉียงเล็กเรียว
 เหลือบมองทางที่มีเสียงย่ำเท้าใกล้เข้ามา

นาฏยะยืนในใกล้บันได คนที่อยู่บนอาคารน่าจะกำลังกึ่งเดินกึ่ง
 วิ่งลงมา หัวอืดใจเดียวกับปรากฏตัวอยู่ตรงหน้า นาฏยะแน่ใจว่าตนเอง
 รู้จักคนที่ปรากฏตัว

อาจารย์ลิต...เจอกันอีกแล้ว

ก้มหัวลงเป็นการทักทาย ไม่ยิ้ม สีหน้าเฉยชา

กลับเป็นอีกฝ่ายที่เอ่ยทักขึ้นมาก่อน การสืบทักเข้าหาดูไม่
 รีบร้อนให้ใครตื่นกลัว

“ยังอยู่อีกหรือ”

ยังอยู่อีกหรือ?

หมายความว่ายังไง

“ครับ”

“ดีกแล้วนะ ทำไมคุณยังไม่กลับบ้านอีก” เสียงทุ้มๆ เจือปน
 มาด้วยความห่วงใย ตาคมกวาดมองเนื้อตัวเปียกปอนของเจ้านาย

“กำลังจะกลับครับ แต่ว่าฝนมันตก”

“หือ?”

“ผมไม่ได้เอารถมา คงต้องรอให้ฝนหยุดก่อน” ห่างกันเพียง
 หนึ่งช่วงแขน แต่นาฏยะกลับรู้สึกอึดอัด กลิ่นน้ำหอมเย็นชื่นปอดกับ
 แวตตาลึกกลับคล้ายเป็นด้ายที่พันรัดไม่ให้เขาขยับตัว

ลลิตตัวสูงกว่าเขานิดหน่อย สูงพอๆ กับไอ้ตันเลย

สงสัยเพราะชอบเล่นบาสเหมือนกัน อันที่จริงก็เจอบ่อยอยู่
 นะ โดยเฉพาะตอนไปหาเพื่อนที่สนามบาส

“คุณกำลังจะกลับบ้านหรือครับ” นาฏยะถามกลับ มือกำ

กระซิบที่สายกระเป๋าลดทอนความอึดอัดที่เกิดขึ้น

“อ้อ เพิ่งเคลียร์งานเสร็จ”

“ทำงานล่วงเวลา เหนื่อยแยะเลย”

“ผมชินแล้ว แล้วคุณอยู่หอแถวนี้หรือเปล่า ผมไปส่งให้ได้จะ น่าจะอีกนานเลยกว่าฝนจะหยุดตก”

“ผมไม่ได้อยู่หอ มีเรื่องนิดหน่อยเลยกลับไปอยู่บ้าน อาจารย์ ไปทางไหนครับ ถ้าผ่านรถไฟฟ้าผมขอติดรถไปด้วย”

“ผ่าน ต้องไปเส้นนั้นพอดี บอกแล้วไงว่าไม่ต้องเรียกอาจารย์”
คิ้วเข้มขมวดเข้าหากัน พริบตาเดียวเท่านั้นก็คลายออก

ลลิตกดยิ้มลึกตรงมุมปากตอนที่เห็นเจ้านายยกมือขึ้นลูบ
ต้นคอด้านหลังอย่างแก้ัง

“ครับ งั้นขอขอบคุณด้วย”

“บ้านคุณอยู่ใกล้รถไฟฟ้าหรือ” ลลิตขยับตัวเดินนำไปทาง
อาคารจอดรถ เขาเขาขยับช้ากว่าปกติ ไม่รีบร้อน ไม่เร่งเร้า มองเงา
ของนาฏยะที่ขยับเพราะอีกฝ่ายเดินตาม

“อ้อ ลงศาลาแดงแต่ต้องต่อวิน”

“งั้นผมไปส่งที่บ้าน”

“ไถลนะ...” ตาเรียวเหลือบมองคนตรงหน้า ก่อนลืมนิดว่าตัวเอง
พูดอะไรออกไปเพราะชี้แมลงวันเม็ดเล็ก ๆ ตรงหลังต้นคอ

คอลลิตสวย ปกเสื้อเชิ้ตที่เผยออกเผยให้เห็นจุดเล็ก ๆ วับ
แวมในจุดที่ต่ำกว่าปกเสื้อทางด้านหลัง

นาฏยะคิดว่ามันเป็นชี้แมลงวัน โทษลลิตแล้วกันที่สวมเสื้อตัว
ใหญ่ทั้งยังไม่รีบร้อย เลยต้องถูกลวนลามทางสายตา รวมถึงทำให้
เขาคิดอะไรแปลก ๆ อย่างเช่นการกระซิบคอเสื้อของลลิตออกแล้ว
นับจำนวนชี้แมลงวันจุดเล็ก ๆ อย่างจริงจัง

มันขับเส้นให้เข้ายวบนบนผิวเรียบเนียน
 ทุกอย่างที่หลอมรวมมาเป็นเขาดูสุดจริงอย่างที่เคย์ได้ยินมา
 คนบ้าอะไรวะ ฮอตกระทั่งซีแมลงวัน
 เกินไป...เกินไปมากจริง ๆ
 “นาย...เจ้านาย...”

“ครับ” หลุดออกจากภวังค์ความคิด ปริวิตกเข้ามาแทนที่ความคิดแปลก ๆ

“ผมถามว่าบ้านคุณอยู่ตรงไหน”

“ชอย A...คุณจะไปส่งผมจริงหรือ” นาฏยะถามย้ำ พลังมอง
 นี้ว่าได้รู้ปกดปลดล็อกประตูรถยนต์

ไฟรดคันหนึ่งสว่างขึ้นในแสงสลัวราง ไม่ต้องบอกนาฏยะก็
 รู้ว่าต้องเดินไปที่รถคันไหน

BMW ก็ดูเหมาะกับเขาอยู่ละมั้ง เรียบ หูหრა สมรรถนะยาม
 ขับชี่ยอดเยี่ยม

“ใช่ จะไปส่ง แล้วทำไมไม่อยู่หออแล้วล่ะ” คนตัวโตโยนกระเป๋
 ไปไว้ที่เบาะด้านหลัง จากนั้นก็ยัดตัวเข้าไปนั่งตรงฝั่งคนขับทันที

เจ้านายที่ยืนรอให้ลลิตนำเข้าไปในรถก่อนจึงเปิดประตูรถตาม
 เข้าไปนั่ง

“หออที่เคยอยู่เป็นหออแพน”

“...”

“แต่เลิกกันสักพักแล้ว ตั้งแต่ก่อนเรียนจบ ผมก็เลยกลับไปอยู่
 บ้าน”

“อ่อ...เหงาเลยสิ”

“ไม่ค่อยครับ ชินแล้ว”

“...แอร์มันเย็น เอาเสื้อไปคลุมไว้ ผมซักแล้วยังไม่ได้ใส่ ติดรถ

ไว้เพื่อมีประชุมกับอธิการบดีเฉยๆ”

ไม่ทันปฏิเสธสักคำ ลี้อคลุมสีคำก็โยนหมะมาวางตรงหน้าขา กลิ่นหอมๆ ของน้ำยาปรับผ้านุ่มฟุ้งขึ้นมา นาฏยะจับเสื้อขึ้นมาทางคลุมตัวตอนที่รถยนต์เคลื่อนตัวพอดิบพอดี

เขาขยับแว่นสายตาแล้วลอบมองเสี้ยวหน้าหล่อเหลาด้านข้าง ลิตไม่ได้สนใจเขาเพราะยุ่งอยู่กับการเลือกเพลย์ลิสต์เพลง คิ้วของอาจารย์ดูยุ่งเหยิงเพราะต้องฟังสายตา พอเจ้าของรถกลับไปตั้งสมาธิกับการขับรถ เสียงเพลงแนวอัลเทอร์เนทีฟก็ดังขึ้น

คนไม่ค่อยพูดอย่างนาฏยะไม่รู้ว่าจะพูดอะไร สุดท้ายก็ปล่อยให้เสียงเพลงทำลายความเงียบงัน ลิตฮัมเพลงไปตามจังหวะ มีบ้างบางครั้งก็แอบหันไปมองนาฏยะที่ยกเสื้อเข้าคลุมตัว มองเหม่อออกไปนอกตัวรถ

จนกระทั่งฟารัดติดลิ้นเข้าไปในซอยบ้านของนาฏยะได้ ลิตจึงเอ่ยปากขึ้นเป็นครั้งแรก

“เข้าไปในซอยลิกมัย”

“ลิก”

“เหมือนจะมีแต่บ้านคนรวยเลย”

“ครับ คุณกลับรถตรงซอยข้างหน้านั้นก็ได้”

“ถึงแล้วหรือ”

“ตรงกำแพงสีขาวนั่นแหละบ้านผม”

ลิตมองตามปลายนิ้วเจ้านายที่ชี้ไปยังกำแพงบ้านหรูหลังหนึ่ง มันค่อนข้างมืดและดูเจียบกว่าบ้านหลังอื่น ๆ มีเพียงไฟหน้าบ้านเท่านั้นที่เปิดทิ้งไว้

“ไม่มีใครอยู่หรือ”

“ผมอยู่คนเดียว”

“หือ?”

“เด็กบ้านแตกนะ พ่อกับแม่มีครอบครัวใหม่ ก็เลย...อยู่คนเดียว”

ลลิตเงียบ ทว่าวันนี้เขาเบรกรถไม่นุ่มนวลเอาเสียเลย

“อ้อ” ได้แค่ส่งเสียงรับคำในลำคอ ไม่แปลกใจแล้วว่าทำไม นาฎยะถึงมีบรรยากาศเหงา ๆ ร่ายล้อมอยู่รอบตัว

แล้วไอ้บรรยากาศพวกนั้นก็ดันกระตุ้นความรู้สึกอยากปกป้องดูแลจากเขาได้ดีเสียด้วย

“ขอบคุณมากครับที่มาส่ง เลื่อนี่ผมจะซั๊กแล้วเอาไปคืนให้ นะครับ”

“ได้”

นาฎยะหยิบกระเป๋าเป้ขึ้นไปขึ้นมาจากพื้นด้านล่าง พาดเสื่อคลุมของลลิตไว้ที่ท่อนแขนข้างหนึ่ง ฝนหยุดตกไปสักพักใหญ่แล้ว ไม่จำเป็นต้องหาร่มมากางให้วุ่นวาย

ก่อนลงจากรถเจ้านายเอี้ยวตัวไปทางลลิตอีกครั้ง

“ขอโทษด้วยนะครับที่ไม่ได้เชิญเข้าไปในบ้าน พรุ่งนี้ผมเลี้ยงกาแฟคุณนะ รีบกลับได้แล้วครับ เดี่ยวคนที่บ้านจะรอนาน”

“จั้นไว้เจอกันพรุ่งนี้”

“พรุ่งนี้เจอกันครับ”

ก้าวเท้าลงจากรถเมื่อคิดว่าไม่หลงเหลืออะไรอย่างอื่นให้คุยต่อ นาฎยะรักษามารยาทด้วยการยื่นมองไฟท้ายรถของลลิตเคลื่อนที่ออกไปจนลับสายตา แล้วค่อยเปิดประตูเล็กติดกำแพงเข้าไปในบ้าน จัดการเปิดไฟจนสว่าง เปิดใช้งานเครื่องซักผ้าทิ้งที่มีเสื่อเพียงตัวเดียวเท่านั้นที่ต้องซัก

ระหว่างรอเสื่อคลุมซักอบจนเสร็จ นาฎยะก็จัดการตัวเอง

กับกิจวัตรประจำวันที่ทำซ้ำจนเคยชิน คือการทำอาหารง่าย ๆ ในห้องครัว ออกมานั่งกินพร้อมดูทีวี ขึ้นไปอาบน้ำ ให้อาหารปลา ก่อนเพิ่มกิจกรรมใหม่ด้วยการกลับลงมาที่บ้านเพื่อเอาเสื้ออลิตที่อบจนแห้งสนิทแล้วขึ้นไปรีด...จากนั้นก็วิ่งกลับลงมาที่ชั้นล่างของตัวบ้านอีกทีเพื่อเอาเสื้อที่รีดเรียบร้อยแล้วไปแขวนไว้ในรถคันใหม่กันลิ้ม

ไฟในบ้านปิดลงอีกครั้งในเวลาตีสอง เหลือแค่โคมไฟที่หัวนอนของนาฏยะกับแสงไฟจากตู้ปลาของสี่คุณ หนังสือปกอ่อนเล่มหนึ่งถูกพลิกเปิดอ่านไปไม่กี่หน้า พอนาฬิกาดิจิตอลตรงปลายเท้าโชว์เวลาว่าเช้าวันใหม่ นาฏยะก็ปิดทั้งหนังสือ ปิดทั้งโคมไฟ ชุกชบตัวหาความอบอุ่นในมุมประจำ...

เขาไม่ใช่คนหลับยาก ปกติหัวถึงหมอนก็ไร้สติ

แต่วันนี้ดูเหมือนจะต่างจากทุกวัน อาการที่นาน ๆ จะเกิดสักครั้งอย่างอาการนอนไม่หลับจึงเกิดขึ้น

พลิกตัวออกจากการขดตัวติดกำแพง หงายมองเพดานสักพัก ก่อนลุกขึ้นนั่ง ยังไม่่วงงุนอีกก็คิดว่าจะต้องทำอะไรสักอย่าง นาฏยะเดินอ้อมชั้นหนังสือที่ตั้งติดเตียงไปทิ้งตัวนอนคว่ำบนโซฟา

ใกล้โซฟามีตู้ปลาของสี่คุณ แสงนีออนจากตู้ช่วยให้เขามองเห็นรอบด้านชัดเจน

“อะไรคุณนี่ คุณบ่นอะไร ชีบ่นเหมือนไอ้ในเลย

“แล้วคุณต้นกับคุณอัยย์ทำไมยังไม่เลิกกิน กินเยอะ ชี้เยอะ ชี้ติดกันยาวเป็นเมตรแล้ว

“คุณอินทะนอนแล้วหรือ อยู่นิ่งเชียว”

ส่งปลายนิ้วออกไปหยอกล้อกับสี่คุณทั้ง ๆ ที่ยังนอนคว่ำ ตายกเฉียงเป็นเอกลักษณ์มองเลยตู้ปลาไปอย่างไร้จุดหมาย

ริมฝีปากเอิบอ๋มได้รูปเหยียดกว้าง เผยคำพูดที่มีแต่สี่คุณ
เท่านั้นที่จะได้ยิน

“วันนี้เจ้านายของสี่คุณเจอคนใจดีด้วย เขาเป็นอาจารย์ภาค
เครื่องกล เจ้านายของสี่คุณเคยเห็นเขาอยู่กับต้นหนบ่อยๆ ไม่เคย
คุยกันหรอก คุยกันวันนี้วันแรก เขาเลี้ยงน้ำเจ้านายของสี่คุณทั้งยัง
พามาส่งที่บ้านเพราะฝนตกหนัก ในรถแอร์เย็นเขาก็เอาเสื้อมาให้
คลุมไว้ ใจดีมาก ๆ เลยใช่ไหม เจ้านายของสี่คุณเอาแต่คิดถึงความคิด
ของเขาจนนอนไม่หลับเลยนะ”

พอพูดเยอะเข้าตาก็ชักจะปรือปรอย นาฏยะหัวเราะออกมา
เล็กน้อย เมื่อปลาทของคุณไฉ่ทำปากพะงาบ ๆ ตรงใกล้ ๆ ตู๋

ออกซิเงินผุดฟุ้งในอ่างน้ำ ฟองอากาศสม่าเสมอล้ำยยา
นอนหลับชั้นดี นาฏยะชักจะเริ่มวงเข้าจริง ๆ เสียแล้วละ แต่ปากยังไม่
ยอมหยุดพูดคุย

“เรามีชี๊แมลงวันด้วย ตรงใต้ตา ปลายจมูก ต้นคอ...”

มโนภาพก่อนหลับไหลเป็นภาพชัด แม้ตาปิดสนิท ลมหายใจ
สม่าเสมอ ในหัวก็ยังชัดเจจนถึงรอยยิ้มกดลึกช่วงมูมปาก คนใจดีของ
เจ้านายสี่คุณพูดคำว่า **งั้นไว้เจอกันพรุ่งนี้**

เป็นครั้งแรกเลยมั้งที่คนอย่างนาฏยะอยากให้อ่างฟุ้งนี้เร็ว ๆ

ฝ่าฝัน แหกกฎเกณฑ์ของความรู้สึก ถลำลึกไม่รู้วิธีกลับตัว

สภาพอากาศช่วงนี้แปลกประหลาด แม้อยู่ในช่วงฤดูฝน
จริง แต่ก็เชื่อว่าฝนจะตกทุกวัน อย่างเข้านี้ก็ไร้เงาเมฆฝนซึมซา
บอบอ้าว มีเพียงแสงอาทิตย์เจิดจ้ากับลมร้อน ๆ ที่มีอุณหภูมิใกล้เคียง
อุณหภูมิร่างกายมนุษย์

สามสิบเจ็ดองศา

ร้อน...

นาฏยะบอกตัวเองทันทีที่ก้าวเท้าลงจากรถรุ่นคันใหม่ เขา
สะพายเป้ใบเดิมไว้ที่ไหล่ด้านขวา จากนั้นจึงค่อยเดินไปเปิดประตู
ด้านหลังเพื่อหยิบเสื้อคลุมที่แขวนอยู่มาพาดบนไหล่อีกข้าง หน้าตา
เรียบเฉยดูไม่สบอารมณ์

แต่เปล่า เขาไม่ได้หงุดหงิด

แค่กำลังคิดว่าจะสั่งกาแฟอะไรไปให้ลืตดี

ครุ่นคิด สงสัย สับสนอยู่ในร้านกาแฟ

สุดท้ายก็เลือกเอาเมนูกาแฟ Cold Brew ติดมือไปเป็นของฝาก

ให้คนใจดี

“ชื่อครับ” พนักงานที่ดูจะอายุมากกว่าเขาเอ่ยถาม นาฏยะถอนหายใจเบาบางก่อนบอกชื่อเจ้าของกาแฟตัวจริง

“อาจารย์ลลิต”

“เอ? อาจารย์ลลิตเหรอ”

ดูท่าลลิตจะเป็นลูกค้าประจำ เพราะพอนาฏยะพูดชื่ออาจารย์ลลิตออกไป พนักงานก็ทำหน้าที่ทำตาเหมือนว่ารู้จักคนชื่อลลิตเป็นอย่างดี

ทั้งยังขมวดคิ้วสงสัย ก่อนเอ่ยบางประโยคออกมาถามนาฏยะ
“เมื่อเข้าอาจารย์ก็เข้ามาซื้อไปแล้วนะ”

“ครับ แก้วนี้ก็ของเขาอีกเหมือนกัน”

นาฏยะตอบหัวนึ้ม ยื่นบัตรสำหรับใช้แทนเงินสดไปที่เคาน์เตอร์เพื่อชำระเงิน

เขาไม่ใช่คนพูดมากอยู่แล้วหากไม่สนิท แม้ว่าตอนนี้จะแอบบ่นพนักงานในใจเรื่องพูดให้เขาเสียความมั่นใจก็ตาม แต่ดูเหมือนว่าหน้าตาของเขาจะไม่สบอารมณ์เป็นอย่างมาก พนักงานจึงเงิบแล้วรับชำระเงินตามหน้าที่แทนที่จะหาเรื่องมาชวนคุย

นั่งไขว่ห้างรอพลางมองชื่อเมนูที่อยู่สูงขึ้นไปเรื่อย ๆ สักพักเครื่องดื่มที่สั่งก็เรียบร้อย นาฏยะคว้ามาไว้ในมือ ไหมรอกที่จะเดินออกไปนอกร้าน จุดมุ่งหมายต่อไปของเขาคืออาคารชั้นสาม เช็คตารางเรียนของภาคเครื่องกลมาแล้วว่าปีไหนห้องไหนที่เรียนกับอาจารย์ลลิตตอนเก้าโมงเช้าของวันนี้

เวลา 08.55 น. ตึกบรรยายชั้นสาม ห้อง E307

ลลิตยังมาไม่ถึงห้องเรียน

นักศึกษาที่นั่งหน้าสลอนเลยจับจ้องมาที่นาฏยะเป็นตาเดียว หลังจากเขาเดินพรวดพราดผลึกประตูเข้ามา ความประดักประเดิดเกิดขึ้นจนร้อนผ่าวตามใบหน้า แต่การตวัดหางตาขึ้นมอ่งก็ทำให้นักศึกษาหลบสายตากันเป็นแถบ

“อาจารย์ลิตยังไม่มาอีกหรือ”

“ยังคะ พี่ไซ่พี่นายเพื่อนพี่ต้นหรือเปล่าคะ”

“อ่า...ไซ่” เกิดคำถามว่าน้องผู้หญิงในห้องรู้จักเขาได้อย่างไร แล้วคำถามก็ต้องสลายไปเมื่อคิดได้ว่ามักมีคนมารู้จักเขาโดยที่เขาไม่รู้ตัวอยู่บ่อย ๆ

ผ่านต้นหน มนุษย์ตัวยักษ์ชื่อบ๊อดิกรีนักกีฬามหาวิทยาลัย หรือไม่กี่อินทะ เดือนมหาวิทยาลัยสายธรรมะ หรืออาจจะเป็นคู่รักจอมนัวเนียวอย่างไอยเรศกับ เฉิน ไน่ ก็ได้ละมั้ง

สักทาง...

“หนูเป็นเอฟซีพี่ต้นหน”

“อ้อ...ผ่านไต้ต้น

“ไว้ถ้าเจอตันจะบอกให้ละกันนะว่ามีเอฟซี...ว่าแต่อีกนานมัยกว่าอาจารย์ลิตจะมา ปกติอาจารย์เขาเข้าเลตหรือ”

“ไม่คะ เดียวก็มาแล้ว ตรงเวลาจะตาย”

“อือ”

รับคำในคออย่างเข้าใจ แล้วหมุนปลายเท้าเปียงตัวออกนอกประตูมาหยุดยืนนิ่งอยู่ที่หน้าห้อง นาฏยะคิดว่าเขาควรออกมายืนรอที่ตรงนี้จะดีกว่า จริงอย่างที่น้องผู้หญิงคนนั้นว่า เดี่ยวลิตก็มา... เดียวก็ได้เจอ

อึดใจเดียวคนที่เขากำลังรอก็ปรากฏตัว นาฏยะพลอดตัว

กวาดตาสำรวจคนที่เดินสะพายกระเป๋าแดงมาจากบันไดชั้นสี่จนดูเสีย
มารยาท ละสายตาไม่ได้เลยกับท่วงท่าการเดินที่ราวกับประติมากรรม
เทพเจ้าบนฝาผนังในพิพิธภัณฑ์สักแห่งที่เขานึกชื่อเท่าไรก็นึกไม่ออก

คิ้วเข้มเหนือดวงตาคมเล็กสูงตอนที่ลลิตหันมาเห็นเขา ยิ้มลึกลับ
บนหน้าหล่อเหลาเกิดขึ้นที่มุมปาก คนตัวโตสูงใหญ่สืบท่าเข้าหา
แล้วหยุดยืนห่างกันด้วยระยะที่ไม่ทำให้อึดอัดใจ ทว่าใครบางคนก็
คล้ายถูกด้ายเส้นเดิมพันรัดไว้ทั้งตัวอยู่ดี

อึดอัด ประหม่า หายใจไม่สะดวก ออกซิเจนคล้ายหล่อเลี้ยง
สมองไม่เพียงพอ

“ผมเอาเสื้อมาคืน” นาฏยะขยับตัวเล็กน้อย ค่อย ๆ ยื่นเสื้อ
ในไม้แขวนออกไปด้านหน้า “แล้วก็เอากาแฟมาให้ด้วย”

“คุณมีเรียนกี่โมง” รับเพียงแก้วกาแฟมา ทว่าเสื้อยังปล่อยให้
นาฏยะถือค้างไว้ตามเดิม

“เอ่อ...มีเลิกเซอร์ตอนสิบโมงครึ่ง”

“งั้นผมวานคุณเอาเสื้อไปเก็บที่ห้องพักผมได้มั๊ย”

“...”

“ผมจะสอนแล้ว ในห้องมันไม่มีที่ไว้ ผมกลัวว่าเสื้อจะยับ”

ลลิตพูดเรื่อยเรื่อย เสียงนุ่ม ๆ ชับกล่อมให้นาฏยะตอบรับ

“ได้ครับ ผมวางอยู่ ห้องคุณอยู่ชั้นสี่ใช่ไหม” ซีนัวขึ้นไปชั้นสี่
ของอาคาร แต่เอาเสื้อไปเก็บไม่ได้เหลือปากว่าแรงอะไรหรอก

“ฝากด้วย นี่กุญแจห้องผม”

“เอาเสื้อไปเก็บแล้วเดี๋ยวผมเอากุญแจลงมาคืนคุณนะ”

“ไว้ก่อน ผมไม่ชอบให้คนเข้าไปกวนตอนกำลังสอน”

“...” นาฏยะชะงัก เผลอกำกุญแจที่เพิ่งรับมาไว้จนแน่น สัม-
เสียงลลิตเปลี่ยนจากทุ้มนุ่มเป็นกดดัน ชวนให้เขาทำอะไรไม่ถูก

เขาก่อนอีกฝ่ายนั้นหรือ

“นาย ผมขอเบอร์คุณไว้ได้มั๊ย พักเที่ยงจะโทร. หา แล้วเดี๋ยวผมไปเอาบุญแก่ที่คุณเอง”

“นี่ผม...ไม่ได้กำลังรบกวนอะไรคุณอยู่ใช่มั๊ย”

“ผมมากกว่าที่เป็นฝ่ายรบกวนคุณ”

“ไม่ ไม่ได้รบกวนเลยครับ” ยกมือข้างที่มีบุญแก่ห้องพักอาจารย์ขึ้นเพื่อไขปลายนิ้วเกาขมับ นาฏยะสบายใจขึ้นมาเล็กน้อย เมื่อแน่ใจว่าไม่ได้กำลังรบกวนอีกฝ่าย แล้วล้วงมือหยิบโทรศัพท์ที่ในกระเป๋ากางเกงขึ้นมา “เอาเบอร์คุณมาก็ได้ครับ เดี่ยวผมโทร. เข้าไปเอง”

ลลิตไม่ได้บอกเบอร์ เขาแค่หยิบนามบัตรที่เหน็บตรงกระเป๋าเสื้อมาส่งให้นาฏยะ พี่สาวเผยออกมาขบริมฝีปากกลาง ตอนที่ยังมองเจ้านายกดเบอร์ตัวเองลงในมือถือเครื่องบาง...โทร. ออก

โทรศัพท์ลลิตสั้น

ยืนยันว่าสำเร็จ...ได้เบอร์แล้ว

“ตอนเที่ยงเจอกัน”

นาฏยะพยักหน้าตอนที่สายถูกตัด เดินผ่านตัวลลิตขึ้นไปบนห้องพักอาจารย์ที่ชั้นสี่

มีสายตาของใครบางคนมองตามจนกระทั่งมองไม่เห็นกันอีก จึงเลิกมอง ลลิตเห็นความอ่อนไหวจากแผ่นหลังของนาฏยะ มือที่ม้วนจากอาการประหม่ายามสนทนากัน ดวงตาไหววูบกับความรู้สึกที่แตกกระเจิงจนจับทิศจับทางไม่ได้

แบบนั้น...น่ารัก

เห็นแล้วอยากจับมาพืดให้จมอก!

ไม่บ่อยนักหรอกที่คนอย่างนาฏยะจะหยิบโทรศัพท์มาวางไว้ในจุดที่มองเห็นได้ง่ายอย่างในตอนนี้ อีกทั้งเขายังเอาแต่จับจ้องหน้าจอสีดำสนิทสลับกับนาฬิกาทรงกลมที่แขวนอยู่เหนือศีรษะของอาจารย์ประจำคาบ

มันชักจะนั่งไม่ติดเมื่อเห็นว่าเลยเที่ยงวันมาหลายนาทีกแล้ว และดูเหมือนอาจารย์ผู้สอนก็ยังไม่มียี่แวนว่าจะจบประเด็นที่นอกเรื่องไปไกลเลยสักนิด

เขาแน่ใจว่าตัวเองไม่ใช่นักศึกษาประเภทที่ชวนคุยเก่งหรือชอบสร้างสีสัน เจียบนั่งรวมถึงมีพฤติกรรมอันชวนกอดดันอีกด้วย

ยกตัวอย่างเช่นการเปลอตัวถอนหายใจหนัก ๆ เสียงดังออกมา แน่แน่นอนว่ามันเป็นการกระทำที่ดูค่อนข้างเสียมารยาท ทุกคนในห้องจึงหันมามองที่เขาเป็นตาเดียว

นาฏยะประหม่า แต่ประสบการณ์ที่มักเปลอตัวแต่อดำทำให้เขายังคงใบหน้าเรียบนิ่งไว้ได้อยู่

“ก่อนเลิกคลาสมีใครจะถามอะไรมั๊ย เจ้านาย คุณมีอะไรจะถามอาจารย์หรือเปล่า”

“ตอนนี้ยังไม่มีครับ”

“งั้นเจอกันสัปดาห์หน้าคะ เรื่องทุน ป. เอก ถ้าสนใจเมลหาอาจารย์ได้ตลอดเลยนะ”

“ครับ ไว้ผมจะลองไปคิดดู”

นาฏยะค้อมศีรษะลงเล็กน้อย คว่ากระเป่า คว่าโทรศัพท์ แล้วเดินออกจากห้องเป็นคนแรกของคลาส ก่อนจะสะดุดหยุดชะงักอยู่ตรงหน้าประตู

ประติมากรรมฝาผนังเดินได้ฟังตัวอยู่ที่ระเบียงเยื้องไปทางขวา จุดเด่นอยู่ที่ซี่แหลงวันได้ตากับรอยยิ้มนุ่มลึกที่มุมปากทั้งสอง

ข้าง

“อาจารย์ลิต...”

“กุญแจห้องผมล่ะ”

“อยู่นี้ครับ มารอนานแล้วหรือยัง” นาฏยะเป็นฝ่ายเดินเข้าหา เว้นระยะห่างไว้ระดับหนึ่งเช่นเดียวกับที่อีกฝ่ายชอบทำ

เขาหยิบกุญแจห้องพักอาจารย์ส่งให้ลิต คนตัวสูงยื่นมือมารับก่อนเอาไปควงเล่นกับนิ้วชี้เรียวยาว

“สั๊กพั๊ก ทำใจเรื่องต้องรอแล้วตั้งแต่เห็นว่าใครสอน”

“อาจารย์หญิงชอบปล่อยข้า...แล้วไหนคุณว่าจะโทร. หาผมก่อน”

“ไม่อยากจะกวนคุณตอนเรียน ก็เลยเดินมาเอง”

“ข้ามตึกคณะ?”

“ผมจะไปกินข้าวพอดี มันต้องผ่านทางนี่อยู่แล้ว”

“ร้านที่ตึกกลางเหวอ”

“ใช่ ไปมั๊ย ผมหาเพื่อนกินข้าวอยู่พอดี”

นาฏยะเองก็รู้สึกหิวอยู่เหมือนกัน เขาทำหน้านึกอยู่อดีตใจเดียวเท่านั้นแล้วพยักหน้าตอบรับคำเชิญชวน

เดินไปพร้อมกันเพราะคุ้นเคยกับสถานที่เป็นอย่างดี นาฏยะรู้ว่าตัวเองต้องเดินไปทางไหน ลิตเองก็เช่นกัน

คนตัวสูงไม่ปล่อยให้การเดินทางคู่กันต้องอึดอัด เขาชวนคุยเรื่องทั่วไป อย่างเนบเนียน

“บ่ายนี้คุณมีเรียนอีกมั๊ย”

“หมดแล้วครับ แต่ว่าจะไปห้องสมุด ผมต้องใช้เน็ต ม. โหลดเปเปอร์ ไวไฟที่ห้องสมุดแรงดี”

“เพิ่งเริ่มเรียนได้สองวัน เริ่มโปรเจกต์แล้วเหวอ”

“ก็...ใช่” นาฏยะเหลือบมองคนที่เดินอยู่ด้านข้าง เม้มปาก
ก่อนจะถามกลับ “แล้วคุณ...ช่วงบ่ายมีสอนอีกมั๊ยครับ”

“มีอีกทีตอนสี่โมงเย็น”

“อีกนานเลย”

“กำลังคิดอยู่ว่าจะไปห้องสมุดกับคุณดีมั๊ย ไม่ค่อยได้ไป ฟังดู
น่าสนใจดี”

“ผมเพิ่งเคยได้ยินคนพูดว่าห้องสมุดน่าสนใจเป็นครั้งแรก”

“แล้วที่ชอบไปบ่อย ๆ คุณไม่ได้คิดว่ามันน่าสนใจหรือ”

“คุณรู้ได้ยังไงครับว่าผมไปบ่อย” ขมวดคิ้วเข้าหากัน เดินผ่าน
ประตูร้านอาหารที่ลิตเปิดค้างไว้เข้าไปด้านใน ความประหม่าเริ่ม
จางหาย การพูดคุยเป็นกันเองมากขึ้น

แต่ยังไว้เชิง ตื่นตระหนก ระแวงระวัง

“ถ้าไปไม่บ่อยจะรู้ได้ยังไงว่าไวไฟแรง”

“ไปบ่อยจริงก็ได้ผมยอมรับ แต่ผมไม่ได้รู้สึกว่ามันน่าสนใจ
หรอก”

“แล้วรู้สึกว่ามันเป็นยังไง”

“เข้าใจ”

“หือ...”

“คูรักชอบไปจู้จู้กันในห้องสมุด”

“แล้วคุณก็นั่งดู?”

“บ้าง บางที” นาฏยะยกไหล่ ก้มหน้าก้มตาเลือกอาหารใน
เมนู

แล้วจู้ ๆ เขาก็วางเมนูในมือลงบนโต๊ะ ไขว่เมนูหน้าหนึ่งไปตรง
หน้าอาจารย์ลิต ก้มหน้าชี้นิ้วชวนให้คนตัวโตดูอะไรบางอย่าง
ลลิตยื่นหน้าเข้าหา จงใจให้ใกล้เพื่อดมกลิ่นหอม ๆ จากเส้นผม

อ่อนนุ่ม

“อันนี้อร่อย แต่มันเยอะ ผมกินคนเดียวไม่เคยหมด คุณสนใจกินด้วยกันมั๊ยครับ”

“ฮือได้ สั่งมาเลย”

“เยี่ยม!” ผลุนผลันเงยหน้าขึ้นจากการก้ม ความระแวดระวังก่อนหน้าดูคล้ายว่าจะหายไป จังหวะที่นาฏยะเอี้ยวตัวหันไปมองทางลิตเลยเกิดเรื่องใหญ่ ที่ใกล้กันมากจากความตั้งใจของใครบางคน ส่งผลให้ผิวแก้มใสสัมผัสกับปลายจมูกโด่ง

เฉียดเพียงผิวเผินก็ทำให้ตกใจได้ นาฏยะผงะถอยห่าง ลิตนั่งอยู่กับที่ ทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

หอม...

นิ่ม...

เขี้ยววน...

น่ากิน...

“มันอร่อยมาก...ใช่มั๊ย”

“คุ...คุณก็ต้องลองกินดู”

ถวิลหาเยื่อหมายถึงถวิลหา ปรารถนา ก็เพราะปรารถนาเช่นกัน

นาฏยะพอจะรู้ว่าตัวเองเป็นคนตาเล็ก มีหน้าขำมันยังยก
เฉียงจนดูขวางโลก ไม่นั่นแน่ใจว่าดวงตาของเขาจะเรียกว่าจุดอ่อนทาง
กายภาพได้มัย แต่ที่แน่ ๆ เพราะตาเล็กกริแบบนี้ทำให้ดูหยิ่งผยองทั้ง
ยังดูคู่มากอีกด้วย

เขาเหลือบสายตามองรอบด้านในห้องสมุดแสนสงบ จ้อง
สบตากับรุ่นน้องในชุดนักศึกษาที่มองมาทางเขากับอาจารย์ลลิต

เด็กสาวคนนั้นสะดุ้งโหยงหลบสายตา จากนั้นก็เดินหายไป
ที่อื่น

บริเวณติดหน้าต่างที่นาฏยะเลือกนั่งเลยสงบเงียบยิ่งกว่าเก่า
มีเพียงเสียงพลิกหน้ากระดาษของลลิต และเสียงคลิกเมาส์ของเขา
ดังบ้างในบางครั้ง

การอยู่เงียบ ๆ ไร้ซึ่งเสียงสนทนาควรจะทำให้บรรยากาศ
อึดอัด แต่น่าแปลกใจอยู่เหมือนกัน ที่นาฏยะไม่ได้รู้สึกอึดอัดกดดัน
อะไรเลย

เขาลอบมองลลิตที่ยังนั่งไขว่ห้างพลิกหน้าหนังสือเป็นจังหวะ สม่่าเสมอ ให้ความสนทนากับซี่แมลงวันที่ได้ตา ปลายจมูก สันกราม รวมถึงริมฝีปากที่เผยออกอยู่น้อย ๆ

ก่อนถูกจับได้ เมื่อคนที่อ่านหนังสือตัวตาคมขึ้นมามอง

นาฏยะรีบก้มหน้าลงมองจอคอมพิวเตอร์ตรงหน้าอีกครั้ง ความอึดอัดที่เฟื่องจางไปเริ่มแทรกแซงเข้ามาพร้อมเสียงหัวใจที่เต้นไม่เป็นจังหวะ

“ว่า?”

ว่าแล้วว่าลลิตต้องถาม คำว่า ‘ว่า’ อาจเป็นคำถามว่านาฏยะแอบมองทำไม

“ผมแค่กำลังสงสัยว่าคุณอ่านอะไร”

ตอบไม่ได้ว่ามองลลิตทำไม เลยได้แต่เฉไฉเปลี่ยนเรื่องไปคุยเรื่องหนังสือแทน

“ปรัชญาความรัก”

“ถ้าอ่านหนังสือปรัชญามันจะจบเร็วนะ” ผ่อนคลายตัวเองเล็กน้อย ขยับตัวไปมองชื่อหนังสือที่ลลิตไขว่หน้าปกมาให้ดู แล้วกลับมานั่งตัวตรงหลังชนพนักพิง นิ่งฟังคำถามที่ลลิตถามคืน

“ทำไมอ่านหนังสือปรัชญาถึงจบเร็ว”

“ตัวหนังสือมันน้อยไงครับ เป็นแบบนี้แทบทุกเล่ม มีประโยคเด็ด ๆ เป็นคำคมหนึ่งประโยค ที่เหลือก็เป็นภาพ ไม่ก็กระดาษเปล่า ผมชอบรู้สึกว่าจำนวนตัวอักษรมันไม่คุ้มกับเงินที่เสียไป แต่สุดท้ายพอเครียด ๆ ก็ซื้อมาอ่านอยู่ดี”

“ที่หนังสือปรัชญาส่วนใหญ่เป็นแบบนี้เพราะความว่างเปล่า มันทำให้เราตกผลึก เป็นการเว้นที่ว่างอย่างมีนัยยะสำคัญ...ผมคิดว่าจะ”

“ก็...อาจจะเป็นแบบนั้น”

“ว่าแต่ คุณเคยอ่านเล่มนี้มั๊ย” หนังสือในมือลลิตถูกพับปิด เขาวางมันลงบนโต๊ะ ดันไปข้างหน้า ขายังยกไขว่ห้างไว้ไม่ขยับเขยื้อน

นาฏยะคิดว่านอกจากจะเป็นประติมากรรมฝาผนังแล้ว ลลิตยังดูเหมือนพวกรูปปั้นไร้ชีวิตอีกด้วย

เขาชอบจังหวะที่ลลิตเอียงหน้ามาถามเขาเรื่องหนังสือ องศาการวางใบหน้า สายตา มันดูได้ระยะ ได้ระดับไปหมด

“ผมอ่านแล้ว”

“คิดว่าเป็นยังไง”

“คนเขียนน่าจะมีความรักแล้วก็อกหัก ผมว่ามันขายดีได้เพราะมีเรื่องรัก ๆ ใคร ๆ นั้นแหละ”

แน่นอนว่าเขาต้องเคยอ่าน นาฏยะเป็นคนชอบอ่านหนังสือ เขาอ่านทุกแนวตั้งแต่การ์ตูนข้ามชั้นจนกระทั่งหนังสือวิชาการเล่มโต ๆ

แล้วไอ้เล่มที่อยู่ในมืออาจารย์ลลิตนี่ะ มันเบสต์เซลเลอร์อยู่ตั้งหลายเดือน จะไม่มีได้ยังไงกัน

“มีความรักแล้วก็อกหัก...สรุปจับใจความหนังสือ 115 หน้าได้ดี”

“แต่ผมว่านักเขียนน่าจะเป็นคนรักที่ตินะ เขาดูเข้าอกเข้าใจความรัก”

“แล้วถ้าผมบอกว่าผมเป็นคนเขียนหนังสือเล่มนี้ล่ะ คุณจะเชื่อมั๊ย”

“หือ...?”

นาฏยะวางเมาส์ พับหน้าจอกอมพิวเตอรืลงนิดหน่อยเพื่อ

มองหน้าลลิตให้ถนัด เขามองหนังสือปกอ่อนสีฟ้าเรียบ ๆ สลับกับ
หน้าศาสตราจารย์ จากนั้นก็เลิกคิ้วขึ้น

ลลิตแค่อยกยิ้มส่งมา ไม่มีวีแววว่าเรื่องที่พูดก่อนหน้าจะล้อเล่น
“เรื่องจริงในมั๊ยครับ”

“แล้วทำไมคุณถึงคิดว่าผมล้อเล่น”

“โอเคผมเชื่อก็ได้ ไว้ผมเอาหนังสือที่บ้านมาให้คุณเช้นดีกว่า”
“ได้เสมอ”

ความเงิบเกิดขึ้นชั่วอึดใจ นาฏยะถอนหายใจไร้เสียง

“น่าอิจฉาแฟนคุณจังครับ เขาโชคดีที่มีคุณ”

“ผมโสด” ลลิตระบายยิ้มมากกว่าเก่า เกือบหลุดขำตอนที่
นาฏยะทำตาโต “โสดจริงๆ”

“ไม่น่าเชื่อ”

“ทำไม”

“คุณดูสมบุรณ์แบบมั้ง”

“ผมเคยชอบคนคนหนึ่งมาสี่ปี บังเอิญเจอกันในลิฟต์ เห็นเขา
ครั้งแรกก็ชอบเลย แต่ทำไมได้จีบ สุดท้ายก็หลุดมือไป”

“ถ้าคุณลงมือจีบใครสักคน ผมว่ายังไงก็ติด”

“จั้นเหวอ” ลลิตยังไว้ท่าสบายๆ แต่เขาเปลี่ยนจากการจ้อง
นาฏยะไปมองนอกหน้าต่างแทน

มหา'ลัยเพิ่งได้รางวัลมหาวิทยาลัยสีเขียวไปเมื่อต้นปีเนอะ
ต้นไม้ที่ลู่ไหวตามแรงลม ดูร่มรื่น ดูสดชื่นดี

“ทำไมคุณถึงไม่จีบ”

“เขาเป็นนักศึกษาอิม้ง”

“อ้อ มันก็ยังมีกฎเกณฑ์ห้ามอาจารย์กับลูกศิษย์รักกันอยู่ใน
สังคม”

“ผมเคยคิดว่าจะแหกกฏ แต่เขาดันมีแฟนไปก่อน”

“สวยมั๊ย”

“คนที่ผมชอบนะเธอ ก็หน้าตาดี”

“อยากเห็นเลยครับ”

“เจ้านาย...”

“...”

“ที่จริงคุณก็พูดเก่งอยู่เหมือนกันนะ”

ทันทีที่ลลิตพูดจบประโยค แก้มที่ทึงใสทั้งนำหอมของนาฏยะ ก็ขึ้นริ้วสีชมพูจาง ๆ เขายกมือขึ้นเกาแก้ม ยิ้มแห้ง ๆ อย่างคนทำอะไรไม่ถูก

“ผมจะพูดเยอะถ้าสนิท”

“งั้นก็แปลว่าตอนนี้คุณกับผมสนิทกันแล้ว”

“...”

“ผมอยากสนิทกับคุณมากกว่านี้นะ”

นาฏยะทำนิ่งขริมประสานมือไว้ตรงหน้า ทั้งที่ความเป็นจริง เขาชัดเจนกับน้ำเสียงนุ่มทุ้ม แววตาเย้าหยอกที่มองตรงมาสบตากันแบบนั้น

มากกว่าการเป็นอาจารย์...เขาว่าลลิตเหมือนโจร พูดแค่ว่าไม่กี่คำก็ขโมยพื้นที่ในใจบางส่วนของเขาไปได้

มันเปราะบางและอ่อนไหวเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว

ภูมิदानทานที่มีดูเหมือนจะใช้กับคนคนนี้ไม่ได้เลย

“ได้เวลาผมต้องไปสอนแล้วนะ”

“...ครับ”

“ถ้ากลับถึงบ้านแล้วโทร. มาบอกกันหน่อยก็ดี”

ยังไม่ทันที่นาฏยะจะเอะใจเรื่องที่ต้องโทร. รายงานตัวเมื่อ

กลับถึงบ้าน ลูกอมซ็อกโกแลตยี่ห้อที่เขาชอบกินก็ถูกหยิบออกมา
จากกระเป๋าทางเกงของลลิต

วางลงในมือของนาฏยะ จากนั้นนิ้วเรียวยาวก็ขยับขึ้นแตะ
ริมฝีปากหนาหยัก

ให้เจียบไว้ เป็นความลับ ห้ามบอกให้ใครรู้

“จู้ไว้ อย่าบอกใครว่าผมให้ขนม ห้องสมุดห้ามเอาอาหารเข้า
มาทาน”

เขาแหกกฎ...

แถมชักชวนให้นาฏยะทำผิดไปด้วยกัน

“ได้ ไม่บอกใครครับ”

“เด็กดี”

นาฏยะรู้สึกว่าร่างกายเกร็งค้าง แผลอกลั่นหายใจตอนที่มือ
หนาวางลงบนศีรษะ ลลิตลูบเส้นผมเขาเบาๆ อีกไม่กี่ครั้ง จากนั้น
คนตัวโตก็เดินหายเข้าไปในชั้นหนังสือ

กลิ่นน้ำหอมนุ่มลึกยังคงอยู่ ระเอบอบอุ้นจากมือบนศีรษะก็
หลงเหลืออยู่เช่นกัน

นาฏยะพับหน้าลงกับโต๊ะ เกือบกรีดร้องเสียงดังกับการ
กระทำอันอุกกาจคลุมเครือ

เมื่อก็มันอะไรกัน

ลลิตทำเขาปั่นป่วนไปหมด

หนังสือปรัชญาความรักจำนวน 115 หน้ายังคงวางอยู่ที่เดิม
นาฏยะดึงเข้ามาหาตัว เปิดไปยังหน้าซึ่งมีที่คั่นหนังสือคั่นเอาไว้

ถวิลหาย่อหมายถึงถวิลหา ปรรารถนาก็เพราะปรรารถนาเช่น
กัน

แต่ค้นไว้เพราะอ่านไปถึงหรือลึกซึ้งกว่านั้น คำตอบไม่แน่ชัด
เอาเสียเลย

ตั้งสติแล้วกดโทร. ออกหาเพื่อนสนิทที่เป็นยอดนักรัก ไม่
แน่ใจว่าต้องการคำปรึกษา หรือว่าแค่อยากหาเพื่อนคุยกลบเกลื่อน
อาการฟุ้งซ่าน

[ครับท่านนาย มีอะไรด่วนอะไรให้รับใช้]

“ว่างมั้ย”

[ว่างเสมอค่ะ สำหรับท่านนาย แล้วทำไมเสียงมึงเป็นอย่าง
นั้นวะ เครียดเรื่องเรียนอ้อ]

“เปล่า แค่รู้สึกสับสนนิดหน่อย”

[ต้องการสะเดาะเคราะห์หรือดูดวง]

“ต้องการน้ำมันพรายมั่ง เชียเอ๊ย ไอ้อินกูไม่เล่น!”

[เออ ยังดำได้ แปลว่ายังโอเคอยู่เอาดี ๆ มีเหี้ยไร เป็นนักบิน
ฝึกหัดไม่ได้ว่างคุยกับมึงได้ตลอดเวลาหรอวะ ไชกสับกุกันเก่ง
ชิบหาย]

“กวนมึงแป็บเดียวแหละ”

[งั้นปล่อยมาจ๊ะ เริ่ม]

“กูว่ากูมีความรัก”

[แล้ว?]

“แต่กูไม่รู้ว่าเขาชอบกูมั๊ยไง เขามีท่าทีแปลก ๆ กับกูนิดหน่อย
ไม่แน่ใจเลย”

[ก็ถามสิ]

“ไม่กล้า”

[เออเนอะ กูลืมไปเลยว่าเพื่อนกูมันปอดแหก กูไม่ได้อยู่กับ
มึงแล้วด้วยช่วยจีบไม่ได้นะ งานนี้พึ่งพาตัวเองครับท่าน เรื่องรักให้

เก่งเหมือนเรื่องเรียน]

“มันเป็นประโยคบอกเล่า ให้กำลังใจ หรือคำสั่ง”

[ถึงจะพูดเองแต่ก็ไม่รู้เหมือนกันว่ามันเป็นประโยคแบบ ไหน แล้วคราวนี้ท่านมิ่งไปไหนไหนหิวชอบใคร]

“ได้ค่อยบอกมิ่งทีหลัง”

[เป็นคนดีไซม์] น้ำเสียงอินทนะเจือปนมาด้วยความห่วงใย

นางฤษะถอนหายใจมองไปที่หนังสือปรัชญาความรักบนโต๊ะ

“ไม่รู้ มิ่งก็รู้คุณคนไม่เป็น รู้แค่ว่ารู้สึกดีกับเขา แล้วเขาก็ใจดี กับกู”

[เป็นห่วงจัง รู้จักกันมานานแค่ไหนแล้วอะ]

“ก็เคยเจอกันผ่าน ๆ หลายปีแล้ว”

มานึก ๆ ดูแล้วตอนเจอกันครั้งแรกน่าจะเป็นในลิปต์ละมั้ง ตอนนั้นเขาอยู่กับต้นหน เป็นนักศึกษาปีที่ต้องล่าลายเซ็น ต้นหนช่วยเขาขอเพราะเขามันพูดไม่เก่ง ส่วนไฉ่ต้นเป็นประเภท ใจกล้าหน้าหนาไม่กลัวใคร ขอได้กระทั่งอาจารย์ภาคเครื่องกลที่ขึ้น ลิปต์ตัวเดียวกัน

ใช่แล้ว นั่นเป็นครั้งแรกที่นางฤษะได้เจอลิปต์ ต้นหนได้ลายเซ็น อาจารย์ นางฤษะก็ไม่พลาดเช่นกัน

“แต่เพิ่งเคยคุย”

ผมเคยชอบคนคนหนึ่งมาสี่ปี บังเอิญเจอกันในลิปต์ เห็นเขา ครั้งแรกก็ชอบเลย แต่ว่าไม่ได้จีบ สุดท้ายก็หลุดมือไป

ประโยคนั้นคงไม่ใช่หมายถึงไฉ่ต้นหรือมิ่ง...น่าจะเป็นเขาเองมากกว่า

[ชะงันไป]

“กว่ากูได้คำตอบแล้ววะ”

[ชะ?! ได้คำตอบเรื่องอะไร]

“เรื่องที่ว่าเขาชอบกูหรือเปล่า”

[เพื่อนกูจะมีเมียแล้วใช้มัยนะ]

นาฏยะเงียบไป เขานึกภาพตัวเองมีเมียเป็นลลิตไม่ออก แล้วพอดคิดว่าตัวเองต้องเป็นเมีย...

ขอเอาหัวโขกโต๊ะตายดีกว่า

[เฮ้ย ไอ้นายอย่าเงียบ พี่ใจไม่ดีนะหนุ]

“โทษที ดูเปเปอร์อยู่” หาเรื่องมาแก้ตัวเรื่องที่เงียบไปเปเปอร์อะไร ไม่ได้อยู่ในสมองตอนนี้เลยสักนิด

[เฮอะ ไมโดนสักทีไม่ดีขึ้นเลย]

“โดนอะไร”

[ผู้หญิง สวยอะ เดินผ่านไปเมื่อกี้ ออยากโดนวะ] นอกเรื่องแก๊งคืออินทะ นาฏยะนิ้วหน้าแต่มุมปากตันยกยิ้ม

“มึงชอบใครง่ายขนาดนั้นได้ยังไงนะ”

[เรียกว่าถูกใจอะ สัสเฮ้ย หันมายิ้มให้กูแล้ว มันต้องโดนฯ]

“ไปเถอะ ไปโดนสักทีจะได้ดีขึ้น”

กตัตตสายทิ้ง ไม่สนใจเสียงอินทะที่ไว้วายตามมาว่าเขาเย็นชา นาฏยะเปิดหนังสือที่ลลิตทิ้งไว้ ยกขึ้นเบี่ยงหน้า แล้วตั้งใจอ่านเนื้อหาในหนังสือเล่มนั้นใหม่ทั้งหมด

ความรู้สึกย่อมแปรเปลี่ยนตามประสบการณ์ จากที่เคยคิดว่าหนังสือเล่มนี้ธรรมดาสามัญ ออกจะชวนฝันจนดูล่องลอยก็กลับกลายเป็นความรู้สึกอื่น

หุ้มลึกลงกรุ่นอยู่ในอก

แต่ละตัวอักษรละเอียดลออ ชวนให้ระลึกรถึงเหตุการณ์ที่เคยเกิดขึ้นจริง

ที่ละเอียดไม่ใส่ใจก็กลายเป็นแจ่มชัด ลลิตใส่ใจรายละเอียด
ความเป็นเขากระทั่งยี่ห้อลูกอม

หน้ากระดาษว่างเปล่าเว้นที่ว่างให้ตกผลึกจริง ๆ นั้นแหละ
นาฏยะพักสายตามาแอบกินลูกอม ทำผิดกฎเกณฑ์ของห้องสมุด
อย่างจงใจ

รสชาติหวานช่านกระจายอยู่เต็มโพรงปาก น้ำตาลเคลือบผิว
ด้านนอกเริ่มละลายให้รับรสขมจากช็อกโกแลตที่สอดใส่อยู่ด้านใน
ข้อความฟุ้ง ๆ เปลี่ยนเป็นหยอเย้าเมื่อคนเขียนดูเหมือนจะ
ออกหัก ตัดพ้อ ขมขื่น แต่นาฏยะดันขำ เขาเถียงความร้ายกาจที่ลลิต
บรรยายถึงเขาในใจอยู่หลายประโยค

ไม่เคยรู้ตัวเลยด้วยซ้ำว่ามีใครมาแอบชอบ ทั้งยังเพ้อจนเขียน
หนังสือได้เป็นเล่ม จะมากล่าวหาว่าเขาใจร้ายไม่ได้นะ ทำแบบนั้น
มันไม่ถูกสักหน่อย

เรื่องตลกร้ายคือก่อนหน้านี้เขาอ่านข้อความในหนังสือแค่
เพียงผ่าน ๆ

ตลกดีที่ในตอนนี้นัดนัดจำตัวหนังสือเกือบทั้งหมดได้จนขึ้นใจ
เว้นเพียงหน้าคำนำ หน้าคำขอบคุณที่มีตัวหนังสือเยอะจนตาตาย
เอาไว้ แต่อีกสักพักก็คงจำได้ทั้งหมดจริง ๆ

นาฏยะปิดหนังสือลงเบา ๆ เมื่ออ่านจบ เอาไปเก็บคืนได้
บนชั้น วันนี้เขาไม่ได้เปเปอร์สักแผ่นตามที่ต้องการ ทว่าความรู้สึก
กลับเต็มอิมได้อย่างไม่น่าเชื่อ

ควรจะบอกลลิตดีมั้ยว่ารับรู้แล้วทุกอย่าง หรือทำเนียน
เหมือนที่อีกฝ่ายทำ

เนียนไว้ดีกว่าละมั้ง
ให้ใกล้ชิดกันอย่างแนบเนียนซ้ำ ๆ แล้วรอนจนกระทั่งวันหนึ่งที
ความสัมพันธืมันคงมากพอ